

Forfatter: Brorson, Hans Adolph

Titel: Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956

Citation: Brorson, Hans Adolph: "Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956", i Brorson, Hans Adolph: *Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956*, 1951-56, s. 123. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brorson03grval-shoot-idm140139964000224/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956

Og Sønnen randelig,
Hvad han fortiente dig,
Med søde Ord,
Bær frem paa Bord.

5.
God Nat, god Nat,
Du Verdens fæle Ørk,
Af Ondskab meer end mørk!
Hist er min Skat,
I dig Jerusalem,
Min søde Jesu Hiem.
Hvad var det rart
At see ham snart!

Nr. 352. - LXIX.

1.

93 **D**en store hvide Flok vi see,
Som tusind' Bierge fuld af Sne,
Med Skov omkring
Af Psalm-Sving,
For Thronen. Hvo er' de?
Det er en Helte-Skare, som
Af hiin den store Trængsel kom,
Og har sig toed
I Lammets Blod
Til Himlens Helligdom.
Der holde de nu Kirke-Gang,
Med u-ophørlig Jubel-Klang,

4, 5-8: Hvad Jesus her vundet ved sin forsoningsdøds, er tænkt som en ret, der sættes frem på bordet i himlen. — 5, 1: god Nat! farvel. — 5, 2-3: jfr. nr. 187, 1, 4-2 — 5, 7: *hørd* hvor; *cart* herligt.
Nr. 352 — LXIX. Original. Jfr. nr. 302, 3-4; 343, 3, 4. Salmen er bygget over Job. Ab. 7, 9-17, hvoraf v. 9-12 udgør slutningen af lektionen til allehelgensdag. — 1, 1-5: Job. Ab. 7, 9. 13. — 1, 4: *Psalm-Sving* palmegrene, som de frelste svinger i sejrjubel. — 1, 6-9: Job. Ab. 7, 14.

I høje Chor,
Hvor Gud han boer,
Blant alle Englers Sang.

2.

Her gik de under stor Foragt,
Men see dem nu i deres Pragt:

Før Thronen staaer
De Slagle-Paar

I Himlens Præste-Dragt.

Sant er det, i saa mangen Nød

Tit Taare-Strøm paa Kinder flød;

Men Gud har dem,
Strax de kom hjem,

Afførret paa sit Skjød.

Nu holde de, og har til best

Hos ham en ævig Løfsals Fest;

Og Lammet selv,

Ved Livets Elv,

Er haade Vært og Giest.

1, 13: i høje Chor? Aldre bibeloversættelser bruger på visse steder «kore» som betegnelse for det allerhelligste i Jerusalems tempel (nu sinierhallen*), 1. Kong. 6, 5. 16. 18 fig.; Sl. 28, 2 (på sidstnævnte sted nu blot «tempel»). Det er dog næppe herudfra, man skal forstå Brorsons udtryk (således Chr. Ludwigs, *Strønger* er af Guld, 1927, s. 158 fig.). I hvert fald passer høje slet ikke dertil. Det billede, som føresvæver digteren, er snarere højkoret i en stor kirke. Herfor taler også, at han netop i sine kataloget ved kirkevisen 1758 bruger det samme udtryk: *Hvor længe mine Sinder Det høje Chor af fode, Hvor jeg i Palmes-Ploet Kan vel mit Gud ophugge* (se s. 227 fig.). Carl Koch (H. A. Brorson, 1920, s. 65) har næppe set meget fejl, når han skriver: «Brorson fik sine Farver fra en Guds-tjeneste med mange Menneskers Vandring Julenægen ind under de store Hvælvinger og op til det høje Kor i Ribe Domkirke. Saa saa han derfra endnu højere op». Jfr. nr. 287, 15, 5. — 2, 4: de Slagle-Paar] St. 44, 33 (—vi ere regnede som slaglefær, ældre oversættelser); Rom. 8, 36. — 2, 5: Himlens Præste-Dragt] de «lange hvide klæder», Joh. Ab. 7, 9; de israelitiske præster har en lang kjortel af lyssees, i ældre oversættelser gengivet ved hvidt innede el. «hvid silkes», 2. Mos. 28, 39-40; 39, 27, jfr. hos os den hvide messeskjorte, som er den egentlige præstedragt. — 2, 6: sand er det] ganske vist. — 2, 8-10: Job. Ab. 7, 17. — 2, 11: har til best] har i behold, om hvad der er gemt til dem. — 2, 12: Løfsals Fest] Palmegrenene borte til ved løvsaldesten, 3. Mos. 23, 40; 2. Mak. 10, 7, og berudfra kan skjoldringen i Job. Ab. 7, 9 fig. optages som et himmelsk mødstykke til denne højtid. — 2, 14: ved Livets Elv] Job. Ab. 7, 17: «Lammet ... skal ledsage dem til de levende vands kilder», jfr. Joh. Ab. 22, 1 fig. — 2, 15: er haade Vært og Giest] Man har forstået det rent dogmatisk om, at Jesus som sand Gud er vært, som sandt men-

Til Lykke, Kiempe-Samling, ja
O tusindfold til Lykke da,
At du var her
Saa troe i sær,
Og slap saa vel herfra!
Du har foragtet Verdens Trøst;
Saa lev nu ævig vel, og høst,
Hvad du har saaet
Med Suk og Graad,
I tusind' Engle-Lyst!
Ophøj din Røst, slaac Palme-Tact,
Og siung af Himmel-Kraft og Magt:
Priis være dig
Ævindelg
Vor GUD og Lammet sagt.

Nr. 353. - LXX.

En Oversættelse af det Tydske.

1.

Farvel, min Siæl, i JEsu Sides Vunde.
Du har saa klar en Himmel i hans Saar.
Der roer og boer du glad, som Fugl i Lunde,
Med ham, GUDs Lam, som Brud foreenet slaaer.
De dybe Nagle-Skrammer
Pordriver snart min Jammer,

neske gæst i himlen. Snarere er det dog set fra de frelstes synspunkt: han er vært, fordi han tager imod dem der, hvor han har hjemmehuset, og gæst, fordi han tager bullig i hver enkelt af dem, jfr. Joh. 17, 24, 26. For denne forståelse taler de iagttagelser, som er omtalt under nr. 242, 3, 6. — 3, 4: *saa troe i sær*] om troskab som det, hvorpå det Irani får alt — i *sær* — kommer aa, 1. Kor. 4, 2, jfr. Mt. 20, 32. — 3, 7-8: Sl. 126, 5-6. — 3, 10: i *tusind' Engle-Lyst*] blandt tusinde engle i deres glæde eller: i tusindfoldig engleglæde. — 3, 11: *ophøj*] opløft; *slaac Palme-Tact*] slå takt til sangen med palmegræne.
Nr. 353 — LXX. Oversættelse. Se rødt oven omtalt i JEsu blut and wunden, Beuigna Maria, grevinde af Benz-Edersdorf (1695-1751), Schr. s. 553. Brorsons gengivelse er temmelig fri; f. eks. er brudebilledet fra Højsangen bragt ind af ham. Den rimende, som den kunstfulde strofe ejer, har han yderrigere foretaget ved et rim inde i næstsidste og sidste linie af hvert vers: *å* — *Roer, Nød* — *Dod* o. s. v. — 1, 1: *farvell*] far vel, omvendt = vær lykkelig; *JEsu Sides Vunde*: Joh. 19, 34. — 1, 3: *roer*] hviler. — 1, 4: *GUDs Lam*, Joh. 1, 29, 36. — 1, 5: Joh. 20, 25, 27.